

РЕЦЕНЗИЯ

РОМАН ЗА НАДЕЖДАТА, КОЯТО Е ЖИВОТ

Тодор Билчев

"Всеки има своя голям ден, но той е плод на таланта и дългогодишните му усилия..." Незавършеният цитат е от най-новата книга на плодовития великотърновския белетрист Лъчезар Георгиев "Палатът на Карагерови" (Университетско издателство "Св. св. Кирил и Методий", Велико Търново, 1994) и като че ли тук виждаме най-вече неговия създател, а не изобразената в романа му историческа личност.

Защото "големият ден" за Лъчезар Георгиев като че ли дойде.

Ето го плодът на безсънните нощи и съсипващи нервите конфликти с мастити редакции и издателства. Ето го материалният сън за първия отечественофронтовски председател на старо Търново – търговеца Петър Карачоров (в романа Карагеров). Оттук започва денят. До нощта пътят е дълъг, но него Лъчо ще измине вече не сам, а с многобройните си читатели.

А те са винаги най-верните водачи по нетленните пътеки към остойносттаването, тъй като много отдавна са научили, че денят се ражда от нощ. И именно затова мисля, че е нужно да уточня: измина вече повече от десетилетие от създаването на този роман. Политическите, естетическите и философските канони на отминалата епоха не позволиха това прекрасно произведение да се появи по-рано. Днес обаче то е факт и свидетелства за отминали времена, които, незнайно защо, като че ли се отразяват в нашето съвремие. Потвърждения на тези размисления откриваме и в думите на околийския управител от романа Иванов, който в разговора си с фабриканта Димитър Буров гневно споделя: "У нас всеки гледа да изсмуче от властта колкото се може повече, без да го е еня какво ще стане по-нататък."

Не си приличат обаче художествените, естетическите и философските постижения в романа "Палатът на Карагерови", защото тях Л. Георгиев е успял да улови по типично свой, оригинален и наистина неповторим начин.

И така, дами и господа, когато вие изчетете "Палатът на Карагерови", убеден съм, че първото чувство, което изпитате, ще бъде наслада. Едва ли днешната модернизирана, урбанизирана, персофиницирана, декомунизирана, приватизирана, реституирана литература може да ви предостави това усещане. Природата и душата. Или душата като част от природата и техният величествен синхрон – ето, това е, което порази моите сетива колкото пъти се докосвах до "Палатът...". Любовта на Сава към Магдалена и на баща му към Кристина не са обикновени човешки любви. И едната, и другата не се побират в строгите морални рамки, особено на времето, в което се появяват, но и двете свидетелстват за съществуването на "особена човешка раса", неподвластна на земните стойности за красота и морал, но в същото време прекланяща се и носталгично боготворяща времето, което я е създало.

Тук не желая да преразказвам или да анализирам романа. Нека всеки читател да го пречупи през своята вселена и да види най-малката частица от себе си в него.

А ако в това време се натъкне на познати имена от нашата родна история, нека не се учудва, защото въпреки осъщественото желание на Лъчезар Георгиев да напише добър художествен, политически, исторически и философски роман, той не е могъл да се отскубне от примката на миналото, която, искаме или не, винаги е по-голяма от нашия ореол...

В края на август 1994 г. Университетско издателство "Св. св. Кирил и Методий" издаде книгата на Лъчезар Георгиев "Организация на издателския процес" (История и съвременни аспекти на издателската дейност в България XIX-XX век), която допълва творческите търсения на автора.